

една гора близо до брѣга на рѣката. Александръ, най напредъ ги пропѣдилъ отъ тамъ съ стрѣлицитѣ, послѣ стрѣмительно ги нападналъ на открито поле съ фалангата и съ построената на фланговетѣ и конница и ги разбилъ съвършено, като имъ нанесълъ загуба до 3000 души. На третия день слѣдъ това той пристигналъ на Истръ, заловилъ тамъ нѣколко дълги (военни) кораби, дошли отъ Византия, качили на тѣхъ толкова стрѣлци и оплити, колкото могли да побержтъ и заедно съ тѣхъ тръгналъ къмъ Певкея. Но малкия брой кораби и войска, многобройния неприятель, силната му стрѣлба изъ лжкове, стрѣмнитѣ брѣгове на острова и бързината на течението на Истръ направили безплодни всичкитѣ усилия на Александра да излѣзе на сушата. Тогава той рѣшилъ да отиде по нагорѣ, да прѣмине прѣзъ Истръ и да нападне гетитѣ, които, на брой около 4.000 души конни и по много отъ 10000 души пѣши, се събрали да отбраняватъ противоположния брѣгъ. Съ помощта на плотове, направени отъ кожи, които служили за шатри на войницитѣ и били напълнени съ слама, както и съ събранитѣ на Истръ отъ разни родове и величини кораби, той прѣминалъ прѣзъ една нощъ съ 1500 души конница и 4000 души пѣхота на лѣвия брѣгъ. Като доближилъ гетитѣ скришно и въ извънрѣдна тишина, на разсъмване той тръгналъ срѣщу тѣхъ въ строенъ боенъ рѣдъ, имайки конницата на дѣсното, а пѣхотата на лѣвото крило. Изумени отъ ненадѣйното появяване на Александровитѣ войски и отблѣснати отъ силния ударъ на македонската конница, гетитѣ въ ужасъ избѣгали въ находящия се задъ тѣхъ укрѣпенъ градъ съ намѣрение да се отбраняватъ въ него. Но, прѣдъ изглѣда на грозното настѣпление на

македонската фаланга и конница въ боенъ рѣдъ, тѣ избѣгали съ семейства и имуществата си въ пустинитѣ на сѣверъ. Като завладялъ напуснатия отъ тѣхъ градъ и значителна въ него плячка, Александръ го разорилъ и слѣдъ туй се върналъ на дѣсния брѣгъ на Истръ. Побѣдата, която удържалъ надъ гетитѣ, произвела такова силно впечатление на съседнитѣ племена, щото тѣ, и въ туй число бойитѣ и сеннонитѣ — племена отъ *келтитѣ* или *германитѣ* (които названия гърцитѣ често смѣсвали), сжщо и трибаллитѣ, испратили на Александра дарове и му изявили покорността си.

Слѣдъ това Александръ отъ Истръ тръгналъ къмъ земитѣ на агриянитѣ и пеонянитѣ, и по пжтя се научилъ, че автариатитѣ, тавлантитѣ и много други племена, както отъ независима, тѣй и отъ Македонска*) Иллирия, вѣстанали противъ него и, че автариатитѣ рѣшили да му прѣградятъ пжтя. Лангаръ, царь или вождъ на агриянитѣ, който още при живота на Филипъ билъ въ приятелски отношения съ Александра, нахлулъ съ агриянитѣ, по собствена инициатива, въ земитѣ на автариатитѣ, разгра-

*) Подъ название Иллирия или Иллирика гърцитѣ и римлянитѣ разбирали, въ широка смисълъ — всичкитѣ въобще земи на югъ отъ срѣдний Дунавъ до Адриатическото море и прѣдѣлитѣ на Епиръ, Македония и Тракия (сжщо както подъ название *Тракия* разбирали въобще всичкитѣ земи на югъ отъ долний Дунавъ или Истръ); — а въ тѣсенъ смисълъ — собствено само приморската страна покрай источния брѣгъ на Адриатическо море (днес австрийски: Иллирия, Далмация, Херцеговина, княжеството Черна-Гора и турската областъ Албания) отъ Истрия (днес Триестъ) до рѣкитѣ Савва и Дрина, Филиппъ, бащата на Александра Великий, завоювалъ южната ѝ частъ, която впоследствие взела да се нарича *гръцка Иллирия*, а останалата наричали *независима*. Тавлантитѣ принадлежали къмъ племената на първата, а автариатитѣ, които живѣли до границитѣ на Македония, — къмъ племената на послѣдната.